

Ona se dříve vzpamatovala, až jak se podobalo, byla také nějak zmátená. Uvítala jej velmi srdečně, až vážněji, jak by byl Věk ani nečekal. Zavedla jej ke stolu, kdež si její matka s dezerou zasedla. Jak jen zbědně kolem pohlédli, poznal, že je v pokoji dosti chudě zařízeném všecko urovňáno, a lože pod květovanými nebesy, jež večera volně viděl, že je pozakryto zelenavou španělskou stěnou. Hledě na Bettinu nemohl stajiti, jak se změnila. Naposled jí viděl v Králikách, tenkrát asi šestnáctiletou, hubeně, ubledlé tváře, tenké nohy, v chatrném šátku, divadelně přehozeném, vytáhla, skoro přihnutou, jako rychle vyhnaný klas. Teď po dvou letech děvče pružně postavy, půvabného poprsí, ušlechtilého nosu a živých očí. Poklona byla sama sebou dána. O Králikách se však nezmínil.

Když šel sem, na Bettinu se netěšil ani dost málo, a bylo by mu milejší bývalo, kdyby ji doma nezasnal. Ale překvapila jej. Světlé děvče vzbudilo v mladém muži, jenž už tak dávno nebyl ve společnosti mladých dam, příjemný dojem, jemuž se bezděky podal. Dojem ten byl tím živější, že se ho vůbec neměnil. A jak hovořil, poznal, že Bettina zůstala čiperná, živá, ale po její prostověkosti a rozumnosti nebylo ani památky.

Litovala, že nebyla večera večer doma, a v tom už paní Butteauová omluvila Paulu, že jen na chvíli odešla, že ani nechtěla odejít, ale když paní knoflíček nepřiházela... že však se vrátí o nevidět, a Thom (o tom odpovídala na Věkův dotaz), že domů nepřišel ze zkoušky. Za chvíli sama sebe omlouvala, že musí do kuchyně, dokládaje s úsměvem, to že dnes už jinak nebude, než jako bývalo v Reznické ulici. — Skutečně se tak podobalo. Paní Butteauová odešla, a z kuchyně hned po té ozvalo se skřipání mlýnka a zavazula pronikavá vůně čerstvé mleté kávy.

F. Věk byl sám, jako tenkrát býval s Lotkou nebo Paulou, teď s Bettinou; avšak se zcela jinou Bettinou.

To, že Paula odešla, ho zamrzelo. Bettina se však přičinila, by zůstal v dobré míře. Svitořila a přinesla také z prádelny skleničky a víno i zákusky. Nadla, a když podávala s úsměvem (měla zdravé, bílé zuby), všiml si Věk její pěkné ručky, a když pozvedla kalíšek, aby mu přitukla na zdraví, utkvěl na něm její pohled tak upřímně, že musel na okamžik sejí do očí zadívat.

Sedla opět proti němu, volně o přela o stůl ruce, po lokte obnažené, nachýlá se nenuceně tak, že bezděky její poprší přišlo do přínějšeho světla, i část bělostné šíje je prosvitajíc z vystřiženého žvýtku a krajkovým jeho lemem. — To bylo vše tak nestrojeně volné, i jak seděla i jak žvalála, hleděmu do očí. Vypravovala sama, o divadle i o hudební společnosti či akademii appealního rady št. Kanky (tituly uváděla Bettina vždycky německy, kamž byla věra zvána, a bývá zvána, a hnsi se zase sama dozovávala, místem s rozmarnou naivností, jmenovitě na venkovský život. A zas už pobízela; jak podávala přes stůl nachýlena (bylo při tom dobře vidět její pružnou postavu vábnyh kontur) talíř s cukrovím, dotkla se maně Věkovy ruky, a on vybíraje si, vybíral nevěda poněkud dlouho.

Z kuchyně bylo slyšeti drnčení kálků a mšák i zvuk líbáč klade- ných na misky. Ale paní Butteauová kávy nenesla. F. Věk ani netušil, že dvakrát se připíchl k kuchyňky do předního pokoje ku přívěsným dveřím a že nahuřil se skulinkou jej i Bettinu pozorovala. Věkovy však už začalo být nespávaná, že Paula neje. Chvilí čekal, pak se zaměřil, nešť Bettina sama vzpomněla, co že se Paula tak dlouho zdržela. Bylo to právě v čas, neboť pečinál už neodvratně; upokojil se pak, když Bettina odhlehla k oknu se podívat. Čekali

přistojit, že se už těší, ona i maminka, ta že nebyla dávno v divadle, ale když je tak milý host... Odešla do předního pokojíka. — Paula také vstala, chystá se za nimi.

Po všechnu tu dobu, co za stolem seděl, nezažertovala, nezasmála se nahlas jako Bettina; než zdála se klidnou, a její tvář kmitl se nejednou úsměv, když Bettina zavtipkovala. Opravdu nebyla jako večera, jak v listku sibilila. Hledě za sestrou řekla:

„Ta se těší.“

Rekla to s úsměvem, ale ne bez lichého posteskání a skoro se závistí.

V tom ji paní Butteauová volala. Věk osaměl stanul u okna. — Zamyšlil se. O Thomovi se ani nezmiňoval. Ale o nebožtíku starém, o otci také ne. Vedle bylo slyšeti hlas staré paní, spokojený, skoro veselý, pak i krátký Bettinín popěvek.

Povšiml si malého stolku v rohu u okna a několika knížek na něm. Bral je a díval se v zásvitu u okna na titulní listy. Spiess... Spiess... samý Spiess a Kotzebue. Ani jediná česká. Mladého horlivce to netěšilo. A Thom... Ráno nemohl, to psal sám; teď po celé odpoledne nebyl doma. Snad tím se zarazil. A nevíli o tom Thom, nač jej zvaly? Z pouhé náklonnosti? Mané mu připadla Lotka, a jak kdysi paní Butteauová mu jí chystala. A teď? Cítil, jak mu krev vjele do obličejě. Bettina! Co je pomyšlejší! Mají ho za tak... A Paula! Ta by v tom také byla! Ta by byla s matkou a sestrou za jedno? To snad přece ne!

Otevřely se dveře, a z vedlejšího pokoje vešla paní Butteauová na cestu přistořená, a za ní Paula. Posledně Bettina vbehla v kloboučku, jenž jí roztomile sláseč. Věk se dost nutil, ale po první chvíli byly na něm patry účinky jeho přemýšlení.

Čím více se paní Butteauová a Bettina marnáhaly, aby jej zabavily, tím méně byl jim za to vděčen. Nechal dnes všeho a šel na tu jejich svačinku k vůli Paulu, že ona jej pozvala, i také proto, že se naděl, že se převáděl, jak je s ní a s Thameem. A ona nebyla ani doma, a když přišla, nemohl s ní váz- něji ani promluvit. Pořád byly okolo nich, jak jí stará paní hned zavolala, a teď, cestou do divadla zas. Paula byla dle všeho s nimi za jedno. O Thomovi se ani nezmiňovala. Jen maminka, jen Bettina, ty jenom!

U divadla bylo živo a hlučno. Paní Butteauová vyslovila obavu, že ani snad lístka nedostanou. — Bettina se však usmála a mínila, tak že by se jinem podívali. Ale Věk lístky přinesl, do přízemí někam do prostředí. Veslí. Vůdne pino, všude skoro již všecko zasednuto. Všecko divadlo, dole i nahore, zvučelo směsí hlasů, sli- tých v jeden šum. Na Věku dolehl jako přívál. Rozlehla prostora, vysokého stropu, plná maleb, světlá, sponsta hlav dole, v ložích, na balkonech, na galeriích, všecko to zvláštní ozdušil, jež ho jako studenta vždy rozrušovalo, vábilo, táhlo, a jež mu teď bylo tak vzá- cne, účinkovalo na jeho mysl, bez toho pohnoutu, tím mocněji.

Bral se k sedadlu toho okamžiku vzrušen a také ne bez ostychu. Vždycky býval tam nahore, na posledních místech, dnes poprvé se bral k sedadlům dole a s dámami. Lidé se po nich ohlíželi, hleděli na ně. Bettina šla napřed, ta je vedla, ta jim byla patronem město — něho. Cítil, jak je venkovane- nem, dost neohrabaným. Ale to mu nešlo, jak Bettina děkovala na několik pozdravů, velmi živě, s úsměvem, a to mladým, modrním panáčkům. Také jeho si prohlíželi, a Věkovy se zdálo, že se dva z nich na sebe podívali a nějak se usklíbili.

V tom dosel. Bettina v pravo, paní Butteauová v levo, a vedle ní Paula. Zase!

Bettina jako kdysi rybu do vody hodil. Doma byla živá, ale teď bylo znáti, že se jí tu teprve volně dýchá. Oni měla v ústě, lečkam i mákem její úsměv zalesť, a pře- ce si jen svého mladého souseda hleděla. Toho však to již tak ne- těšilo jako prve u nich v bytu, kdy neměl ještě žádné dámačky. — Teď byl nějak naučily a sám na

sebe se mrzel, že ho mají mezi se- bou jako venkovského strýčka... A Paula přestala i s matkou mluvit a hledí zamyšleně před se. Za- pomněla na něj docela, jakoby ani v sousedství neseděl. Cítil, že za dvě léta i to její přátelství vybledlo...

V orchestru zahráli. To jej vy- terlo z myšlení. Sem tam, jak hudba začala, pánové smekli, ale dost ještě zůstalo na hlavách klo- bouků třírohých i vyšších moder- ních, jež vedle mnohých vysokých úesů damských hodné vadily u volném pohledění. Předehra. Věk jí neznal, byla pěkná, lehkého rázu, ale půvabná. Mladý kupec po- slouchal pozorně, a s ním Bettina. Při jednom místě, bylo solo na housle a znělo liehotně, milostně, jako serenáda, usmála se na Vě- ka, všeka přivírajíc a povzddechla, to že je krásné. Zavadila při tom svou nožkou o jeho nohu, a když předehra doznívala, zavadila zas, ba na chvíli spočinula její noha na jeho stěvečiji jakoby na podlaže a přitiskla...

Opona vzházela do výše. Tu tam ještě smekali, jiní nechal na hlavě. Hra začala. Hrál nějakou veselohru. Věk z celku měl málo. Nepřišel k náležitě náladě a v di- vadle jí nenabyl. Častěji se podí- val úkosem na levo. Paní Butte- auová, jež ho tu zcela Bettině pře- nechala, přehlížela nejvíce dámy na cestu kdesi ozývala se lichá hra- strun, jako z Aiolovy harfy, usly- šel Bettinín třesoucí se povzdech a uočil zase její přitisknutí, bližší a delší.

Krev v něm kypěla. „Ta je horší nežli Lotka!“ mihlo se mu hlavou. Byl popuzen, uražen. Byl by nejraději vyskočil a pryč, ale v tom mu se ucho zavanovalo tichým, rychlým šeptem:

„Přijďte zítra na Barvířský, (Barvířský ostrov, nynější Žofín) musím s vámi mluvit.“

Tři sebou, prudce se obrátil. V tom náhlý, hluchý smích se roz- lehl, u nich, za nimi, kolem, všu- de veškerým divadlem.

Šmál se komické situací, do kterého se náhle dostal zamilovaný markýz, a to smíšnou zamilovanou vdovou jakousi, jež z nemadání vystoupila. Zjedby se byla Bet- tina hlasem zachechtala; nyní pře- kvapena tím, jak její mladý sou- sed sebou škubl a po ní se obra- til, usmávala se jen, jsouc v její

stotě. Za to se Věk zasmál. Více ze zlosti a Bettině, nežli té situ- aci na jevišti. Zasmál se a řekl:

„To je komedie, co!“

Usmála se jen, upřela na něj zkoumanvé oči, pak se zadívala na jeviště. V tu chvíli se Věkovy u- volnilo podél celé nohy, a neucítil pak už ani žádného přitisknutí, a- ni sálavého tepla, jež mělo za- žehnouti. Ale proto se neupoko- jil. Bettina, pomyslel, ta jeťárka, v pravdě horší nežli Lotka. A sta- rá! Na to ta svačina, na to všecka ta komedie. A Paula! To jej nej- více hněto, že se s ními společova- la, že to všecko dopustila, ano že pomáhala! Proto nebyla doma, proto dlouho nepřicházela. A ji- nak není jí ničím, ani přitelem. Je jí docela lhostejný... Jíž se po- nich neohlédli. Patřil jen na jevi- ště, nedbal však, co se tam děje, jak děj postupuje; až pojednou začala opona padat. Hlučný po- tlesk se ozval, jednou, po druhé.*

Věk vstával. V tom Bettina mu na rychlo zašeptala:

„Slyšel jste prve? Zítra po šes- tě.“

Rekla to s úsměvem, vábivě. Maně přisvědčil hlavou, a než odpověděl, otázala se, přijde-li.

„Ó přijdu!“ odvětil Věk a u- smávaje se uklonil se zlehka. Vy- znamný pohled i úsměv byly mu odměnou. Netušila, že si při té odpovědi v duchu řekl: „Poček! Rendez-vous!“

XII.

F. Věk se s Butteauovými rozejde.

Když vyšel, pustil se Věk schvá- ně do tlačence. Tim se odtrhl od svých společník a dostal se dříve ven. U portálu ve svitu avitlen, kde na blízku čekali běhouni a ho- řelími pochodněmi, aby svým vřeh- nostem na cestu posvětili, čekal už Thom.

(Pokračování.)

* Dle tehdejšího řádu se ne- smělo víckrát tleskat, poněvadž trojí potlesk obecněstva je toliko na počtu nejvyššího dvora. Her- ci se nesměli děkovat.

Ve všech státech naleznete příznivce Severových Léků:
 „Vaše léky v mém případě se znamenitě osvědčily.“ V Kratochvíl, Bancroft, Neb.
 „Všechny Vaše léky mi zasloužily občanký výborně.“ Jos. Lysek, Carneyville, Wyo.
 „Severových Léků proti choleře a průjmu zachránil naše dítě.“ Štěpán Trebilik, Woodford, Va.

Úbytek sil

nemusi vždy znamenati bližící se stáří, nýbrž mnohdy provází nepořádky jater a zažívaděl, neb poukazuje na slabou krev. Udržte žaludek, játra a stře-va při pravidelné činnosti a tím i svoji soustavu při síle, užívajíc

SEVERŮV ŽIVOTNÍ BALSÁM

Slabě a věkem sešlé osoby,
 Ustarané matky, slabé ženy,
 Bledé, chudokrevné dívky,
 Všechném přinese posilu, dodá pružnosti a zachová při zdraví. Cena 75c.

Severovy léky mají návody tištěné v české řeči.
 Lískemí porada lékařská udílí se ochotně a zdarma.

PRO PROTI

uklidnění podrážděných nervů,
 posilnění chorých, ochablých nervů,
 dočlenění osvěžuujícího spánku,
 užívajte

Severův Nervoton.

Cena \$1.00.

revmatismu a bolestem v kříži,
 křečím a stuhlosti svalů a klou bů,
 otoku, zánětu, polánání a pohmo žlení
 spotřebte

Severův olej sv. Gotharda

Cena 50 centů.

Na prodej v lékárnách a v obchodech s léky. Kupujete-li nějaký lék, vždy výslovně za- dejte „Severův“. Neberte jiných, jež bývali často nabízeny, poněvadž prodávajícím přináší větší zisk. Přesvědčte se, aby na každém obalu bylo jméno vyrábětelské firmy

W. F. SEVERA Co. CEDAR RAPIDS IOWA